

Arrest

nr. 178 441 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat L. GADEYNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Arabische afkomst en een soennitisch moslim. U werd geboren op 24 juli 1983 in Bagdad (provincie Bagdad), waar u sinds 1995 met uw gezin in de wijk Al Dora woonde en waar u in de wijk Saida een kapperszaak uitbaatte.

Op 20 juli 2015 kwamen vijf leden van de plaatselijke Husseinia (sjiitische gebedsplaats) en tevens leden van de sjiitische militie Asa'eb Ahl Al Haq (AAAH) naar uw kapperszaak. Eén van hen, een zekere K.(…), had u voordien reeds als klant in uw kapsalon ontmoet. Ze vroegen u mee te komen naar de Husseinia. Daar lieten ze u weten dat ze van u informatie wilden verkrijgen over twee van uw klanten met wie u bevriend was en geregeld op stap ging, namelijk H.(…) A.(…) A.(…) D.(…), een soenniet die

als Eerste Luitenant op de luchthaven werkte, en J.(...) A.(...) K.(...), eveneens een soenniet die als Kolonel bij de nationale veiligheidsdienst werkzaam was. Ze wilden weten waar deze personen precies wonen en werken, en waar ze zich wanneer naartoe begaven, omdat ze erop uit waren hen om te brengen. U stemde in met hun verzoek, hoewel u niet van plan was deze informatie aan hen door te geven, en vroeg hen u nog wat tijd te geven, waarna ze u lieten gaan. Acht of negen dagen later kwamen acht leden van diezelfde Husseinia en militie naar uw kapperszaak met hetzelfde verzoek. Ze waarschuwden u dat indien u niet zou meewerken u vermoord zou worden. U vroeg opnieuw een paar dagen tijd, ging hierop naar huis en keerde nadien niet meer terug naar uw kapperszaak. Op 5 augustus 2015 zag u vanuit het keukenraam 3 Landcruisers uw woonst benaderen, waarna u wegvluchtte en het dak op ging. Zes mannen van diezelfde militie kwamen vervolgens uw woonst binnen, waarna ze met uw vader discussieerden en hem neerschoten. U vluchtte vervolgens naar uw vriend die achter jullie woonde en ging nadien naar uw zus, die eveneens in Al Dora woont. Uw vader overleed naar aanleiding van dit schietincident. Op 13 augustus 2015 reisde u via Erbil (Iraaks Koerdistan) naar Turkije, van waar u via Griekenland naar België doorreisde. U kwam aan in België op 11 september 2015 en diende op 16 september een asielaanvraag bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, een foto van u in uw kapperszaak, en de overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Bagdad vervolging vreesde vanwege leden van de sjitische militie Asa'eb Ahl Al Haq (AAAH) die van u informatie eisten over twee soennitische officiers met wie u bevriend was. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd daar u onaannemelijk vage verklaringen aflegde en in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. Zo wist u niet hoe het de twee officiers met wie u bevriend was en die uw belagers via u te pakken wilden krijgen en wilden ombrengen, verder is vergaan. U bleek zelfs niet te weten of zij nog in leven zijn (CGVS, p. 15, 20-21). U hebt hier ook op geen enkele manier meer informatie over trachten te verkrijgen. U verklaarde enkel pas na het verlaten van Bagdad vanuit Erbil een van hen, uw vriend A.(...), te hebben gecontacteerd, toen u hem vertelde wat u precies was overkomen. Nadien zou u geen van beide nog hebben gecontacteerd, niettemin u over hun telefoonnummers beschikte en u met een van hen ook op de sociale netwerksite Facebook bevriend bent (CGVS, p. 18-22). U liet geheel na om via hen of op een andere manier een minimum aan informatie te trachten te bekomen over eventuele problemen die zij nog verder zouden hebben gekend in dit verband. U wist evenmin of zij, nadat u uw vriend A.(...) over alles had ingelicht, dan het feit dat ze gevisieerd werden hadden aangekaart op hun werk, noch of ze enige stappen hadden ondernomen teneinde de identiteit van hun en uw belagers – die u evenmin kende – te achterhalen. U weet hier niets over en hebt zich ook hierover op geen enkele manier geïnformeerd (CGVS, p. 20-22). Aangezien het lot van deze officiers, met wie u overigens stelde bevriend te zijn, zo nauw verbonden is met de reden van uw vlucht en uw beroep op internationale bescherming, en dit u een zicht zou hebben kunnen bieden op het verdere verloop van uw problemen en mogelijk de identiteit van uw belagers, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige poging zou hebben ondernomen om hier een minimum aan informatie over te bekomen. Dit hebt u echter nagelaten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast.

Daarnaast werden enkele ongerijmdheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u een tweede keer door uw belagers werd bezocht in uw kapperszaak, toen u hen opnieuw **een paar dagen tijd** vroeg, waarna u zich niet meer naar uw zaak begaf en thuis bleef, en dat zij vervolgens **5 of 6 dagen later** naar uw woonst waren gekomen toen ze uw vader om het leven brachten (CGVS, p. 5-6, 15, 19). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen nog dat toen u een tweede keer door uw belagers werd bezocht in uw zaak u hen vroeg om **de volgende dag terug te komen**, dat u vervolgens **de daaropvolgende dag** thuis bleef en dat uw belagers dan naar uw thuis kwamen en hierbij uw vader om het leven brachten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u op uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde u eerst dat u toen een fout hebt gemaakt omdat u nerveus was en uw hoofd aan het draaien was. Nadien stelde u dan weer dat de tolk die u op de DVZ bijstond van Syrië was en er waarschijnlijk een paar 'miscommunicaties' zijn gebeurd (CGVS, p. 22-23). Wat betreft de concentratieproblemen die u aanhaalt zij opgemerkt dat u geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat u effectief concentratieproblemen hebt, laat staan dat uitsluitel biedt over de ernst en draagwijdte van deze beweerde problemen. Bijgevolg kan deze tegenstrijdigheid hier niet zonder meer aan worden toegeschreven. Wat betreft eventuele 'miscommunicaties' op de DVZ zij

opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS nog verklaarde dat uw interview op de DVZ probleemloos verliep en u de tolk er goed verstond (CGVS, p. 2). Bovendien werden uw verklaringen u op de DVZ nog in het Arabisch voorgelezen, hetgeen u beaamde (CGVS, p. 22-23), en hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend. Ook deze uitleg, die overigens louter een vermoeden betreft, volstaat derhalve niet om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Voorts verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat nadat u een eerste keer in aanraking kwam met uw belagers op 20 juli 2015, u **8 of 9 dagen later** een tweede keer door hen in uw kapperszaak werd bezocht. U verklaarde niet te weten op welke datum u dan een tweede keer door hen werd bezocht (CGVS, p. 15-17). Op de DVZ verklaarde u hieromtrent nog dat zij u **7 dagen** na hun eerste bezoek een tweede keer bezochten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, verwees u opnieuw naar het feit dat uw hoofd draait (CGVS, p. 17), waardoor, gelet op voorgaande, ook deze ongerijmdheid onmiskenbaar overeind blijft.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen aflegde, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Voorts zij opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken maar weinig logisch is. Zo verklaarde u dat u door deze mensen werd bedreigd en vervolgd omdat zij absoluut informatie wilden verkrijgen over de woonplaats en het doen en laten van deze twee officiers, hetgeen u naliet te doen. U stelde dat ze deze informatie wilden verkrijgen omdat ze erop uit waren deze officiers te vermoorden (CGVS, p. 6, 15, 17, 20). Het is vooreerst merkwaardig dat zij aan u, die immers bevriend was met deze officiers en geregeld met hen op stap ging, zomaar te kennen gaven dat zij op zoek waren naar deze informatie en hiermee hun plan uit de doeken deden, gelet op de kans dat u uw vrienden hier eenvoudigweg van op de hoogte kon brengen (CGVS, p. 17). Toen u hierop werd gewezen stelde u dat ze dit deden omdat u bang (van hen) was (CGVS, p. 18). Dit neemt echter nog steeds niet weg dat u deze informatie makkelijk aan uw vrienden, die overigens werkzaam waren bij de autoriteiten, kon doorgeven. Dit is bovendien des te opmerkelijker aangezien u tegelijk verklaarde dat uw belagers behoren tot de sjjiitische militie AAAH en ze bijgevolg bijzonder veel macht hebben, en aangezien zij zelf reeds wisten dat deze officiers klanten waren in uw kapperszaak en u geregeld met hen op café of op restaurant ging (CGVS, p. 6, 15-16, 19), wat er op wijst dat ze toch al een behoorlijk zicht hadden op hun doen en laten. Wat uw verklaring betreft dat zij via u ook de woonplaatsen van deze officiers, die overigens in dezelfde wijk als u woonachtig waren, trachtten te achterhalen, zij nog opgemerkt dat u tegelijk verklaarde dat uw belagers wel zelf uw eigen adres konden achterhalen en dit naar uw vermoeden via leden van diezelfde militie die ook in dezelfde wijk als u woonden (CGVS, p. 17-18, 21-22). Dat zij op deze manier dan wel makkelijk uw adres konden achterhalen maar niet in zou staan zouden zijn geweest het adres van uw vrienden, die nochtans in dezelfde wijk als u woonachtig waren, op het spoor te komen en moeite en tijd investeerden om dit via u, die uw vrienden hier eenvoudigweg van op de hoogte kon brengen, te weten te komen, is uiterst merkwaardig. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidsituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidsituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige

veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door

uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de overlijdensakte van uw vader die u ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten neerlegde zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd beargumenteerd, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief en is dit op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, een foto van u in uw kapperszaak) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk en het feit dat u als kapper werkzaam was, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker merkt op dat tot begin september 2015 steevast de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend aan asielzoekers uit Bagdad, op welk moment de verwerende partij besloot tijdelijk geen beslissingen meer te nemen ten aanzien van deze personen, om vervolgens op 14 oktober 2015 te oordelen dat de subsidiaire bescherming niet langer louter op basis van hun afkomst uit Bagdad kan worden toegekend omdat de situatie er niet van die aard is dat elke persoon uit Bagdad een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 oktober 2015 zou nochtans blijken dat de actuele veiligheidssituatie niet in gunstige zin is gewijzigd ten opzichte van augustus 2015 en dat burgers er daadwerkelijk het doelwit zijn van geweld. Gelet op deze informatie is de beleidswijziging van de verwerende partij volgens verzoeker niet te verantwoorden.

Verzoeker stelt dat de plotse koerswijziging wellicht eerder te verklaren is door het grote aantal Iraakse vluchtelingen dat sinds augustus 2015 naar België komt en de politieke visie dat de “quota” voor Iraakse vluchtelingen bereikt zijn. Verzoeker wijst erop dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nog vooraleer het onderzoek van Cedoca was afgerond een brief heeft gestuurd naar de Iraakse asielzoekers om hen in te lichten over de beslissingsstop. Dit gewijzigde politieke beleid heeft er toe geleid dat meerdere Irakese asielzoeker vrijwillig zijn teruggekeerd naar Bagdad. Bij gebreke aan informatie in het administratief dossier met betrekking tot de redenen voor de afstand van hun asielaanvraag weigert verzoeker te aanvaarden dat dit als een aanwijzing kan worden beschouwd dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de hoofdstad een reëel

risico bestaat slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Volgens verzoeker is de wijziging in het asielbeleid met betrekking tot Bagdad niet gestoeld op een daadwerkelijke wijziging in de veiligheidssituatie aldaar. Verzoeker besluit dat de beslissing van de verwerende partij van 14 oktober 2015 niet objectief en onafhankelijk kan worden genoemd en louter in uitvoering van het politieke beleid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd genomen.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende documenten waarin cijfers zijn opgenomen aangaande het aantal burgerslachtoffers in Bagdad: 'briefing notes' van het Duitse Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van respectievelijk september, oktober en november 2015 (bijlagen 3, 4 en 5), een uittreksel uit een rapport van de Secretaris-Generaal van de VN van 26 januari 2016 (bijlage 6) en een rapport van UNAMI met betrekking tot de periode van 1 mei tot 31 oktober 2015 (bijlage 7).

2.2. Verwerende partij bezorgt de Raad middels een aanvullende nota van 7 oktober 2016 de COI Focus *"Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 en het document *"Security In Iraq, Aug 8-14, 2016"* gepubliceerd op de blog *Musings on Iraq* op 16 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Bagdad vervolging vreesde vanwege leden van de sjiiitische militie Asa'eb Ahl Al Haq (AAAH) die van u informatie eisten over twee soennitische officiers met wie u bevriend was. U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd daar u onaannemelijk vage verklaringen aflegde en in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse werd vastgesteld met betrekking tot de kern van uw asielrelaas. Zo wist u niet hoe het de twee officiers met wie u bevriend was en die uw belagers via u te pakken wilden krijgen en wilden ombrengen, verder is vergaan. U bleek zelfs niet te weten of zij nog in leven zijn (CGVS, p. 15, 20-21). U hebt hier ook op geen enkele manier meer informatie over trachten te verkrijgen. U verklaarde enkel pas na het verlaten van Bagdad vanuit

Erbil een van hen, uw vriend A.(...), te hebben gecontacteerd, toen u hem vertelde wat u precies was overkomen. Nadien zou u geen van beide nog hebben gecontacteerd, niettemin u over hun telefoonnummers beschikte en u met een van hen ook op de sociale netwerksite Facebook bevriend bent (CGVS, p. 18-22). U liet geheel na om via hen of op een andere manier een minimum aan informatie te trachten te bekomen over eventuele problemen die zij nog verder zouden hebben gekend in dit verband. U wist evenmin of zij, nadat u uw vriend A.(...) over alles had ingelicht, dan het feit dat ze gevisieerd werden hadden aangekaart op hun werk, noch of ze enige stappen hadden ondernomen teneinde de identiteit van hun en uw belagers – die u evenmin kende – te achterhalen. U weet hier niets over en hebt zich ook hierover op geen enkele manier geïnformeerd (CGVS, p. 20-22). Aangezien het lot van deze officiers, met wie u overigens stelde bevriend te zijn, zo nauw verbonden is met de reden van uw vlucht en uw beroep op internationale bescherming, en dit u een zicht zou hebben kunnen bieden op het verdere verloop van uw problemen en mogelijk de identiteit van uw belagers, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u toch enige poging zou hebben ondernomen om hier een minimum aan informatie over te bekomen. Dit hebt u echter nagelaten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt aangetast.

Daarnaast werden enkele ongerijmdheden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aantasten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het CGVS dat u een tweede keer door uw belagers werd bezocht in uw kapperszaak, toen u hen opnieuw **een paar dagen tijd** vroeg, waarna u zich niet meer naar uw zaak begaf en thuis bleef, en dat zij vervolgens **5 of 6 dagen later** naar uw woonst waren gekomen toen ze uw vader om het leven brachten (CGVS, p. 5-6, 15, 19). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u daarentegen nog dat toen u een tweede keer door uw belagers werd bezocht in uw zaak u hen vroeg om **de volgende dag terug te komen**, dat u vervolgens **de daaropvolgende dag** thuis bleef en dat uw belagers dan naar uw thuis kwamen en hierbij uw vader om het leven brachten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u op uw eerdere verklaring op de DVZ werd gewezen, antwoordde u eerst dat u toen een fout hebt gemaakt omdat u nerveus was en uw hoofd aan het draaien was. Nadien stelde u dan weer dat de tolk die u op de DVZ bijstond van Syrië was en er waarschijnlijk een paar 'miscommunicaties' zijn gebeurd (CGVS, p. 22-23). Wat betreft de concentratieproblemen die u aanhaalt zij opgemerkt dat u geen enkel medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat u effectief concentratieproblemen hebt, laat staan dat uitsluitel biedt over de ernst en draagwijdte van deze beweerde problemen. Bijgevolg kan deze tegenstrijdigheid hier niet zonder meer aan worden toegeschreven. Wat betreft eventuele 'miscommunicaties' op de DVZ zij opgemerkt dat u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS nog verklaarde dat uw interview op de DVZ probleemloos verliep en u de tolk er goed verstond (CGVS, p. 2). Bovendien werden uw verklaringen u op de DVZ nog in het Arabisch voorgelezen, hetgeen u beaamde (CGVS, p. 22-23), en hetgeen u ter bevestiging hebt ondertekend. Ook deze uitleg, die overigens louter een vermoeden betreft, volstaat derhalve niet om deze tegenstrijdigheid op te heffen. Voorts verklaarde u aanvankelijk tijdens uw gehoor op het CGVS dat nadat u een eerste keer in aanraking kwam met uw belagers op 20 juli 2015, u **8 of 9 dagen later** een tweede keer door hen in uw kapperszaak werd bezocht. U verklaarde niet te weten op welke datum u dan een tweede keer door hen werd bezocht (CGVS, p. 15-17). Op de DVZ verklaarde u hieromtrent nog dat zij u **7 dagen** na hun eerste bezoek een tweede keer bezochten (DVZ, vragenlijst, vraag 3.5). Toen u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, verwees u opnieuw naar het feit dat uw hoofd draait (CGVS, p. 17), waardoor, gelet op voorgaande, ook deze ongerijmdheid onmiskenbaar overeind blijft.

Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kan redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hieromtrent gedetailleerde en coherente verklaringen aflegde, of minstens meer interesse aan de dag zou hebben gelegd aangaande het verdere verloop van uw problemen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Voorts zij opgemerkt dat de door u geschetste gang van zaken maar weinig logisch is. Zo verklaarde u dat u door deze mensen werd bedreigd en vervolgd omdat zij absoluut informatie wilden verkrijgen over de woonplaats en het doen en laten van deze twee officiers, hetgeen u naliet te doen. U stelde dat ze deze informatie wilden verkrijgen omdat ze erop uit waren deze officiers te vermoorden (CGVS, p. 6, 15, 17, 20). Het is vooreerst merkwaardig dat zij aan u, die immers bevriend was met deze officiers en geregeld met hen op stap ging, zomaar te kennen gaven dat zij op zoek waren naar deze informatie en hiermee hun plan uit de doeken deden, gelet op de kans dat u uw vrienden hier eenvoudigweg van op de hoogte kon brengen (CGVS, p. 17). Toen u hierop werd gewezen stelde u dat ze dit deden omdat u bang (van hen) was (CGVS, p. 18). Dit neemt echter nog steeds niet weg dat u deze informatie makkelijk aan uw vrienden, die overigens werkzaam waren bij de autoriteiten, kon doorgeven. Dit is bovendien des te opmerkelijker aangezien u tegelijk verklaarde dat uw belagers behoren tot de

sjiitische militie AAAH en ze bijgevolg bijzonder veel macht hebben, en aangezien zij zelf reeds wisten dat deze officiers klanten waren in uw kapperszaak en u geregeld met hen op café of op restaurant ging (CGVS, p. 6, 15-16, 19), wat er op wijst dat ze toch al een behoorlijk zicht hadden op hun doen en laten. Wat uw verklaring betreft dat zij via u ook de woonplaatsen van deze officiers, die overigens in dezelfde wijk als u woonachtig waren, trachtten te achterhalen, zij nog opgemerkt dat u tegelijk verklaarde dat uw belagers wel zelf uw eigen adres konden achterhalen en dit naar uw vermoeden via leden van diezelfde militie die ook in dezelfde wijk als u woonden (CGVS, p. 17-18, 21-22). Dat zij op deze manier dan wel makkelijk uw adres konden achterhalen maar niet in zou staan zouden zijn geweest het adres van uw vrienden, die nochtans in dezelfde wijk als u woonachtig waren, op het spoor te komen en moeite en tijd investeerden om dit via u, die uw vrienden hier eenvoudigweg van op de hoogte kon brengen, te weten te komen, is uiterst merkwaardig. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

(...)

Wat betreft de overlijdensakte van uw vader die u ter ondersteuning van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten neerlegde zij opgemerkt dat dergelijke documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas zoals hierboven werd beargumenteerd, kan dit document nog weinig ondersteuning bieden. Daar komt nog bij dat uit de informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt dat dergelijke documenten in Irak tegen betaling gemakkelijk te verkrijgen zijn. Bijgevolg is de bewijswaarde van dit stuk bijzonder relatief en is dit op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

De overige documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegde (uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw woonstkaart, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en zoon, een kopie van het nationaliteitsbewijs van uw vrouw, uw huwelijksakte, een foto van u in uw kapperszaak) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Deze documenten bevatten immers louter informatie aangaande uw identiteit en die van uw gezin, uw huwelijk en het feit dat u als kapper werkzaam was, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker de intensiteit van zijn band met de twee officieren over wie de leden van Asa'ib Ahl al-Haq meer informatie eisten tracht te relativiseren, als zouden het geen echte 'vrienden' van hem zijn geweest, overtuigt hij niet. Verzoeker noemde de officieren tijdens zijn gehoor zelf "vrienden" en protesteerde niet toen de dossierbehandelaar naar hen verwees als "uw vrienden" (stuk 5, gehoorverslag, p. 15, 18). Hij verklaarde dat deze officiers wekelijks bij hem in zijn kapsalon kwamen en dat hij er twee keer per week iets mee ging eten of drinken. Verzoeker verklaarde tevens dat hij contact had met hen buiten de werkuren en over hun telefoonnummers beschikte. Gevraagd waarover zij onder elkaar spraken, antwoordde verzoeker: "We werden dronken, we dansten op luide muziek en praatten over meisjes." (stuk 5, gehoorverslag, p. 17-20). Dat de officieren in kwestie "enkel klanten (waren) met wie hij een aantal keren iets is gaan drinken", zoals verzoeker thans in zijn verzoekschrift voorhoudt, is niet verenigbaar met voormelde verklaringen, die gelet op de aard, context en frequentie van de beschreven contacten getuigen van een relatie die duidelijk als 'vriendschappelijk' kan worden beschouwd. Verzoekers betoog over de aard van zijn relatie met voormelde officieren is dan ook louter *post factum* en verklaart niet waarom verzoeker niet heeft trachten te weten te komen hoe het de officieren verder is vergaan en of zij al dan niet stappen hebben ondernomen om de identiteit van hun (en verzoekers) belagers te achterhalen.

Waar verzoeker aangeeft dat hij in alle eerlijkheid de feiten die ten grondslag liggen aan zijn vertrek uit Bagdad heeft verteld en de verklaringen aangaande de kern van zijn asielrelaas herhaalt, doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing.

Het argument van verzoeker dat het niet zijn zorg was om meer informatie in te winnen omtrent het lot van de twee officieren en de eventuele actie die zij zouden hebben ondernomen, houdt geen steek. Van iemand die daadwerkelijk met de dood werd bedreigd omdat hij weigerde informatie te geven die tot de

dood zou hebben geleid van personen met wie hij in nauw contact stond en wiens vader hierdoor werd vermoord, kan redelijkerwijze worden verwacht een minimum aan interesse te tonen in de verdere ontwikkelingen met betrekking tot zijn problemen. Dat verzoeker het onwaarschijnlijk zou hebben geacht dat de twee officieren iets zou zijn overkomen aangezien hij geen inlichtingen omtrent hun doen en laten heeft doorgegeven, is niet aannemelijk. Verzoeker verklaarde immers dat zijn belagers behoren tot de sjitische militie Asa'ib Ahl al-Haq, die de wijk Dora controleert, dat zij er zelf reeds waren achter gekomen dat deze officieren klanten waren in verzoekers kapperszaak en geregeld met hem op café of restaurant gingen en dat zij in de wijk Dora bovendien over leden zouden beschikken via dewelke ze verzoekers adres konden achterhalen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15-16, 21-22). In zoverre verzoeker zijn passieve houding toeschrijft aan de vrees voor zijn leven of dat van zijn familieleden, overtuigt hij evenmin. Dat elk initiatief vanwege verzoeker om meer informatie te verkrijgen aangaande zijn belagers ertoe zou kunnen leiden dat zijn familieleden opnieuw worden bedreigd of derden in gevaar worden gebracht, is een loze bewering. Verzoekers voorgehouden bekommernis om het welzijn van zijn familie valt in tegendeel moeilijk te rijmen met zijn klaarblijkelijke desinteresse voor de vraag of de dreiging waarmee zijn familieleden onrechtstreeks te maken kregen nog steeds aanwezig is.

Dat voor verzoeker enkel de data van 20 juli 2015 en 5 augustus 2015 relevant zijn en de kern van zijn asielrelaas betreffen, en niet de vraag hoeveel tijd of dagen er tussen het eerste, tweede en derde bezoek van zijn belagers verliep(en), doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker wat betreft de chronologie van de gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken geen overeenstemmende verklaringen heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor zover verzoeker aanvoert dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat het incident waarbij hij een derde maal door zijn belagers werd opgezocht en zijn vader door hen werd vermoord op 5 augustus 2015 plaatshad, dient hij op basis van de vragenlijst aanwezig in zijn administratief dossier te worden tegengesproken. Rekening houdend met de chronologie van de feiten zoals zij toen door hem werden uiteengezet zou zijn vader op 28 juli 2015 zijn vermoord (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5). Van een asielzoeker wordt echter verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dat in Irak niet zo precies zou worden omgegaan met het begrip 'tijd', is een algemene bewering die ruimschoots tekortschiet als verklaring voor het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn vader de dag na het tweede bezoek aan zijn kapperszaak werd doodgeschoten daar waar hij later op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat er ongeveer zes dagen waren verlopen tussen beide gebeurtenissen (stuk 13, vragenlijst, vraag 3.5; stuk 5, gehoorverslag, p. 19).

Waar verzoeker opmerkt dat de dood van zijn vader en de vlucht uit zijn land van herkomst traumatische gebeurtenissen waren, die bijzonder belastend waren voor zijn geest en moraal en een negatieve invloed hebben op het concentratievermogen van zijn geheugen, dient te worden opgemerkt dat van een asielzoeker wordt verwacht dat hij toch belangrijke gebeurtenissen kan situeren, gezien kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker brengt evenmin objectieve elementen bij die erop wijzen dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is, derwijze dat dit een invloed zou kunnen hebben op zijn verklaringen.

Waar verzoeker argumenteert dat het niet uit te sluiten valt dat er bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*misconnecties*" kunnen gebeuren, dient te worden vastgesteld dat het hier een loutere hypothese betreft. Bovendien heeft verzoeker blijkens het gehoorverslag op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd dat zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat hij de tolk die daarbij aanwezig was goed kon verstaan (stuk 5, gehoorverslag, p. 2). Verzoekers (wederom hypothetische) uitleg dat er waarschijnlijk een paar '*miscommunicaties*' zijn gebeurd omdat de tolk van Syrië afkomstig was, is dan ook louter *post factum*. Indien de asielzoeker tijdens zijn gehoor een communicatieprobleem met de tolk opmerkt of vermoedt, dan is het zijn verantwoordelijkheid om dit te melden. Verzoeker heeft dit blijkens het gehoorverslag niet gedaan, hoewel zijn verklaringen hem na afloop van het gesprek werden voorgelezen in het Arabisch, en heeft middels het plaatsen van zijn handtekening uitdrukkelijk bevestigd dat deze verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (stuk 13, vragenlijst, *in fine*). Verzoeker beperkt zich voor het overige tot louter hypothetische en ongefundeerde beweringen waar hij

wijst op de mogelijkheid dat de tolk een 'eigen samenvatting' geeft van de verklaringen of de gestelde vragen niet correct vertaalt.

Waar verzoeker zich beroept op het argument dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken "*getekend en nerveus*" was, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker hieromtrent tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 13, vragenlijst).

Dat de bedoeling van de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld erin gelegen is het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor te bereiden en daartoe een beknopt overzicht te bekomen van de feiten, neemt niet weg dat van de kandidaat-asielzoeker mag worden verwacht dat hij omtrent deze feiten coherente en overeenstemmende verklaringen aflegt.

Verzoeker wijst erop dat de militie Asa'ib Ahl al-Haq alom gekend is voor haar wrede handelswijze en dat hij na het bezoek van zijn belagers te bang was om de twee officieren te informeren. Hij beweert dat zijn belagers zeer goed wisten dat verzoeker de twee officieren in geen geval zou verwittigen, ook al omdat die mogelijks de autoriteiten op de hoogte zouden brengen en verzoeker of zijn familieleden dan zeker door hen zouden worden gestraft. Verzoeker benadrukt dat Asa'ib Ahl al-Haq bijzonder machtig staan in de wijk waar zijn kapperszaak gelegen is en veel angst inboezemen bij de mensen die ze belagen. Verzoekers betoog neemt evenwel niet weg dat verzoeker in de mogelijkheid was om de bevriende officieren eenvoudigweg telefonisch of anderszins in te lichten over de dreiging, waarna zij gelet op hun hoge functies binnen het overheidsapparaat tot actie zouden kunnen zijn overgegaan om deze dreiging te elimineren. Dat een ervaren en goed georganiseerde militie als Asa'ib Ahl al-Haq er veilig vanuit zou gaan dat hun terreur dermate ontradend werkt dat verzoeker de bevriende officieren niet op de hoogte zou brengen van wat hen boven het hoofd hangt, is dan ook volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor verklaard dat zijn belagers onder meer wilden weten waar de twee officieren wonen (stuk 5, gehoorverslag, p. 18, 22). Verzoekers huidige bewering dat het hen niet te doen was om het adres van de officieren is hiermee aldus in tegenspraak. Dat het voor verzoekers belagers, die nochtans over eigen mensen zouden beschikken in de wijk waar de officieren wonen, moeilijk zou zijn om hen te volgen omdat officieren een bepaalde bescherming genieten en een eigen chauffeur en bodyguards hebben, overtuigt niet. Verzoeker verklaarde immers dat zijn belagers ervan op de hoogte waren dat de twee officieren tot zijn cliënteel behoorden en dat hij geregeld met hen op café of restaurant ging (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 15). Dat de officieren daarbij permanent zouden worden begeleid door bodyguards heeft de leden van Asa'ib Ahl al-Haq er klaarblijkelijk niet van weerhouden de officieren te volgen en te observeren. Aldus slaagt verzoeker er niet in de logica van de door hem geschetste gang van zaken aan te tonen.

Verzoekers verwijzing naar informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat de sjiitische milities veel macht hebben in Bagdad kan niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.6. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker in de onmogelijkheid zou verkeren om bescherming in te roepen van zijn land van herkomst is dan ook niet relevant.

2.7. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te

worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker gevoegde (stukken 3-7 gevoegd bij het verzoekschrift), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de

doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad. Indien de Bagdadi's die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren, wat daarvoor de eventuele redenen ook moge zijn.

Dat zich in (de stad en provincie) Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande hoe dan ook niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze kan andermaal worden opgemerkt dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning

van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. Dient echter te worden opgemerkt dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist voorts niet dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor haar beleidswijziging moet weergeven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Bovendien zouden Iraakse asielzoekers al bij de Dienst Vreemdelingenzaken geconfronteerd worden met een willekeurig beleid. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF